

**Brev till Sophie Elkan
från Selma Lagerlöf:
1893-1895. L 84:1 - 149**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Torsdag morgon -

Käraste,

Tänka för breffvet. Det naturligtvis frågar ingen människor efter om jag skrifver eller inte skrifver. Gunde är på sin höjst lindrigt förramad. Det är bara jag, som är födt besvikelighetssmakare. Men posten går ej förvänt nästa morgon, därför se mina bref gunde så långt som det. En sådant postgång som mellan Lundskrona. Söndag få vi ingensvaret -

Jag brukar nu gymnastisera en minn själ i Klaus. Tänka efter hvad han bör komma för att förstå hvarför han ej skrifver - Så har jag äfven all möjlig erfarenhet till hjälp - Så vill jag säga, att jag ej tror att han är sjuk, jag antas att jag har den tron, därför att du ej heller tror det. Dels var han bättre nu och dels så har den naturligtvis så ifrånsatt, så han är ej sjuk. Jag tror ej heller på att han sitter och räknar ut, jag vill ej plågas mer. Jag vill ej skrifva för att få vara i ro. Men jag tror, att han för närvarande tycker, att han vill ej ha något att skrifva för. Klaus var ju så han ej får dig, hur han är skrifver - Och så säger han ut, le jesus na vaud pas -

Det måste bestämt vara så, det är inte mekaniskt (finns det ordet?) utan en kroppens, sinnenas förståelse. Jag har egentligen varit mer rädd för att han skulle skrifva under detta stadium än jag är för att han låter bli.

Tänka dig ett bref där han säger att han ej vill mer - det är bra mycket bättre att vänta - För se det kommer nog igen, det är ej så lätt heller att

bli af med dig, fast man nog kan komma bort från dig en och annan vecka. Han kommer nog åter att längta, intellektuellt först och så blir det någon motgång, då han kommer, att han behöfver Råna clima varma ord, tröstande och uppmuntrade som smickningar. Jag tror ej han kommer att skrifva därför att det är synd om dig, det kan han sinat alorij sätta sig in i, utan därför att kärleken har åter sitt värde om en tid.

Jag har all anledning jag, att tro på den kärlek du ingår -

221

Du har allt varit litet grymt mot honom, och ej så litet heller, ty du har litet honom drömma om samlif, jäs det var väl omöjligt för dig, att göra annorlunda. ~~men~~ Jäg tycker du är onödigt orolig nu. Du vet ju så väl att du har hans kärleks Kuor, men du vet att den kärleken är sjukt och illa hanterad just nu. Låt honom få tid på sig.

Du skall nog få hämnd för allt det här. Hvad han en gång kommer att välsigna dig, då vi alla äro gamla, för att han ej blef en bedragare mot sin hustru! Det är väl nynt om honom, som det är, men när jag tänker på det dånde den människan ännu de dra öfver sig, under de där solskensdagarna i Briissel, nå tycker jag han är jämförelsevis lycklig nu. Hvad skulle han tagit sig till med dig, sedan han gjort dig olycklig? Och hvad barnhertighet hade du sedan haft med honom? Om han visste hvad han kommit urdan! Tror du, du är sådan, att du kunde trösta dig med att du skänkt honom ett par ögonblicks lycka, om du visste att du därmed för alltid förlorat skinnogen för dig själf. Du skulle ha öfverfallit honom så med förfärliga ord, så han blifvit tusenfaldt olyckligare än han är nu.

Och hvad skulle du skrivit till honom, det hade nog blifvit trösta rika bref. Inte begär jag just att du skall vara glad nu, men det är ändå bra väl, att du ej kom att våldföra dig på din natur ty du är öppen och hederlig, och det må vara kärlek eller hvad som helst som lockade dig bort från det, så blifve du olycklig. Men när jag nu säger, att du får din hämnd, menar jag, att han nog en gång kommer att fönska dig, och än men tror jag att han kommer att fönska sig själf bättre än han gör nu. Inte han heller skall längre än detta nu varar tro att man får straffadt bedraga, han skall och lägga med sin kulan på kärlekens altaren. Han skall gönn det alldeles

säkert, därför att han är en framväckt vidundret och frumstegens
människa. Och så skall han tacka dig för att han ej genom dig
kan att falla tillbaka i gammaldags tygglöshet. Om människors
bara misat hur hyggliga de äro och hur liten fara det är att besöka
sig själf. Men du får ha Tålamod.

Det är nå egot att se hur du öfverflyttar dina egna sinnestämning
på honom. Tror du han är ledsen nu eller nedtryckt? Kvartan
är väl sådana här Klerikalismens öfvergrepp det som kan hjälpa
honom. Vore ej skollagen så galen, vore den långt farligare. Densutom
är ju ej hans skola statens, och det är ju för den det lagstiftas. Och inte
är han rädd för uppror eller ett par folkhopars bråk på gatan, Han
hur förfärligt roligt nu och lefver i upphetning och tal, såvida ej
mardarne varit så slag att sända honom till Paris. Och så får du ett
bref om alltihop om folkets kamp mot tyranniet och hans glädje öfver
att de börja röra på sig nere i djupen. Inte ett ord kärlek bara
politisk, det kommer att bli slutet på visan. Jag tror allt det är
mycket bra för dig med detta politiska bråk. — När jag tänker
på den verkliga verkligheten, så tycker jag ej uppenbar ser snart ut
allt, när jag åter tänker på den overkliga verkligheten, åter som
är din längtan och oro, så är det bedräpligt. Och så viss saken jag
är på, att du gör dig onödiga bekymmer. — Har du ej tänkt på, att
han godt kan vara bevakad i dessa dagar såsom misstänkt för upp-
rörsplaner, att han kanske ej känner sig ha frihet att afsända ett bref,
allt är ju möjligt i ett jesuiternas land. Och med allt detta är jag
viss på att han är hjärtans nöjd med det som sker. — Ju galnare ju
hattre, folket vaknar dens förr. Han börjar tycka, att det vaknar, han
ser att det rör sig. Du kan tro att han har ett andetag af lätt-

nad och att det gör honom nytt nyt. Vi äro nära åt lugn och
frid, men han älskar nog striden, det är hvad han behöfver. Du
vet att allt detta är samit, om du tänker efter, och du bryr dig ej om
att vara så ledsen. Det är Geografi och Kärlighet förstärkt och
Kärligheden får som vanligt dra Rostante sträcket -

Det var annu det Betty skref - Ja jag vill, att han skall ty-
cka om mig, störför går hon mig ej i vägen - Jag tycker hon är
knyplig, men det är också naturligt att ej kunna begripa att jag är
en slig, och mycket berättigade personlighet. Hur länge skulle
jag hålla mig kvar hos dig, om jag ej blefue gillad af dina vän-
ner och kunde vinna dem, eller hur skulle vi ej tråkra ut
hvarandra af att alltid vara ensamma. Jag tycker om den
där skilsmessan som uppstår, då man måste egna sina
sina tankar åt en tredje, jag tycker om att längta mitt i
rumvaron.

Jag skall nog försöka att träffa fru Ryblom efter skolsköl-
tet - Jag undrar hur den människans författarställning blir,
sedan man vet, att han är Katolik. Jag tror ej det gör något
att vara ena hebra, man Katolik, det kan ej vara bra -

Jag ville fara i morgon dag. Dessa månader äro med
eller mindre förlovade. Innet kan bli förbitt på den -
Hur långt skola vi vänta hela September? Pengarna räcka
nog. Vi måste söka förtjätta en del också -

Det skall bli roligt att råka Otto, men han blir nog så om
ovärmsad, nästan såtänkelig föreställer jag mig.

Det är mycket troligt att jag får hem öfver Helsingborg,
nå får jag väl se dig före målet i Helsingborg.

Ack du, som sätter upp dag för dag. Och du vet, att vi båda
äro tillfälligheternas människor och kunna att följa hvarje
stundens lust. Det är väl just det härliga -
Din Selma -